

15 de novembre de 1950

Estimada mare,

Hi ha moments en què la feina acadèmica s'ha de deixar a un costat, peti qui peti. I avui ha sigut un d'aquests moments. He estat treballant amb molta constància i he decidit que em mereixia sentir el doctor Peter Bertocci de la Universitat de Boston parlant sobre «Sexe abans del matrimoni». Naturalment, el títol de la conferència ha atret una munió de gent i a l'auditori no hi cabia ni una agulla. Una cosa se li ha de reconèixer, al conferenciant: sap què vol el públic universitari i no ha fugit d'estudi en cap moment. Aviat m'he oblidat de la seva veu desagradable i estrident i m'he submergit en el laberint sonor dels seus arguments. [...]

Respecte al contingut de la xerrada, no pretenia imposar res, sinó instigar-nos a formar la nostra pauta d'exploració. Ha presentat la conferència de manera que podíem aplicar els casos i les qüestions que ell exposava a la nostra biografia i els nostres ideals.

Naturalment, el meu pensament estava receptiu a una lògica clara i freda; no hi havia cap «Emile» a la vora que fes enfrontar les emocions amb la raó. [*Havia fet servir la versió francesa del segon nom del seu pare, Emil, per batejar un xicot que li havia inspirat el seu primer relat premiat, «Den of Lions» ('Cau de lleons').*] De fet, com que no m'ho he passat bé amb cap noi des de l'«Emile», els meus problemes emocionals són vagues i latents. Potser està bé que hagi consagrat tota la meva energia, física i mental, a l'Smith. Potser això serà una mena de sublimació temporal. La part més difícil en aquest interregne entre nois. Tinc una necessitat bastant desesperada de sentir-me físicament desitjable en tot moment i també mentalment desitjable en els casos en què admiro un noi per les seves idees; però en aquests moments no hi ha ningú que sigui objecte del meu afecte; ningú en qui em pugui abocar, a part d'una amiga íntima. [...] I no hi parlo gaire sovint.

En altres paraules, estic en un període d'esterilitat emocional. Mentalment, es tracta d'una fertilització del sòl del meu esperit [...], qui sap què florirà més endavant, a l'estació fructífera? Prou de simbolisme. Soc feliç, i és estrany, perquè no em sento satisfeta

ni socialment ni emocionalment. Però amb el meu optimisme resilient, en el fons sé que quan trobi un company de debò en un noi, estaré contenta d'haver passat per aquesta època d'espera estàtica, i això augmentarà la sensació de plaer.

Amb relació a les assignatures, començo a veure la llum. M'encanten totes. Em sento arrossegada i empesa fins a alçàries i profunditats de pensament que no havia somiat mai —i el que és més meravellós és que això només és el començament—. El futur és ple d'esperança i de reptes infinits. No puc deixar de cantussejar, per molt cansada que estigui. Sembla que l'Smith m'ha tornat aquella llum de sol que m'il·luminava quan era petita, i sé que, en el cicle de penes i alegries, sempre trobaré una sortida. No ho puc perdre sempre tot —tot de cop—. Quan tingui la beca fermament establerta, podré trobar temps per dedicar l'atenció més plenament a l'art i a la creació literària. Ara mateix m'estimula molt descobrir que la paret negra i inamovible de la competició no és tan monstruosa quan es descompon en petites unitats humanes. Encara estic entre les millors pel que fa a les notes. Sí que treballo molt, com tantes altres. Però la vida sana dels caps de setmana m'ha permès trobar-me bé i ser capaç de fer la majoria de tasques diàries. Estic adquirint hàbits d'estudi i mantinc un bon ritme. Quan els hagi convertit en una ciència, em podré permetre caps de setmana amb relativa impunitat.

Sobretot, soc feliç. Sabent que del dolor neix la comprensió, estic contenta del que passi, sigui el que sigui. És estrany, però estic equilibrada, em sembla, i assaboreixo la vida més que mai.

Només que més endavant pogués integrar l'*ara* —on visc amb tanta dificultat que no em queda energia per produir res— amb l'art i l'escriptura! Com els animals que fan reserves de greix i després, durant la hibernació o la relaxació, les fan servir. Tinc la sensació que les meves ganes d'aprendre, d'aconseguir tècniques d'expressió perfectes, i el meu amor a la gent, em poden ajudar a assolir els objectius que m'he proposat. Hi trobes sentit, en això? Potser tu pots analitzar les divagacions de la teva filla més bé que ella mateixa.

Petons, Sivvy